

חוט של חסד

בע"ה • הגליון לכל בית יהודי • בנשיאות הרה"צ שלום ארוש שליט"א • פרשת: ויצא • ט בכסלו תשס"ט • 06/12/08 • גליון: 98

לע"נ אתי כהן ז"ל
בת סוון ובנימין הי"ד

ה"בנקאי" שלי

מאמין שאת כל שפעו הוא מקבל ישירות מה', והוא הרי יודע שב"בנק" של הבורא לא חסר אף פעם כסף, אם כן, מה זה משנה לו אם יש מיתון או אין מיתון? יש משבר או אין משבר? הוא תמיד מקבל את הפרנסה שלו ישירות מה"בנק" של ה' יתברך, ששם תמיד יש כסף.

מדת הבטחון היא כל כך חשובה והכרחית לאדם, עד שתקינו לנו חז"ל ברכה מיוחדת למדת הבטחון, בתפלת שמונה-עשרה. זו המדה היחידה שיש לנו בשבילה ברכה מיוחדת, שבה אנו מבקשים לזכות למדה זו. ובברכה הזו מקופל כל השכל של הבטחון: "ותן שכר טוב לכל הבוטחים בשמן באמת - ושים חלקנו עמהם". על המלים האלו "ושים חלקנו עמהם" צריך כל אחד לחזור שוב ושוב ולכוון, שאנו מבקשים מהבורא שישים חלקנו עם אלו שזכו למדת הבטחון בשלמות, עם אלו "הבוטחים בשמן באמת", שיזכה גם הוא למדת הבטחון. ולא שיכוון שיהיה חלקו עמהם לעניין השכר...אף על פי שבאמת ביחד עם מדת הבטחון, בודאי יבוא גם השכר.

והמשך הברכה: "ולעולם לא נבוש כי בן בטחון" - מי שבוטח בה', הוא לעולם לא יבוש. תמיד יהיה לו כל מה שהוא צריך. ואל יאמר האדם: מילא אם הייתי צדיק, הייתי בוטח בה'. על זה נאמר מיד בהמשך הברכה: "ועל חסדך הגדול באמת ובתמים נשענו" - רק על חסדו יתברך אנו נשענים. ולא על המצוות שעושים, ולא על הצדקות - רק על חסדו. וכמו שנאמר: מכלכל חיים בחסד - ולא בצדקות.

אם הבורא היה מפרנס רק צדיקים, כבר לא היה עולם. ואם אדם יחכה להיות ראוי לפרנסה בשביל לקבלה, אז שיפסיק גם לנשום...כי כנגד רוממותו יתברך, אפילו על תנועה בעלמא שאינה לפי כבודו יתברך, היה ראוי לבוא על האדם מה שראוי, ר"ל, כמובא בליקוטי מוהר"ן: לְפִי גְדֻלַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְעֵצָם וְרִמְמוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּתוֹנֵעָה קְלָה בְּעֶלְמָא וּבְהִסְתַּכְלוּת בְּעֶלְמָא, שְׁאִינוּ כְּרָאוּ לְפִי כְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, הֵיךְ כְּרָאוּ לְבֹא עַל הָאָדָם מִה שְׁרָאוּ, חֶסֶד וְשִׁלּוּם חֶסֶד וְשִׁלּוּם, אֲךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלֵא רַחֲמִים, וְכָל הָעוֹלָם מְלֵא רַחֲמִנוּת, וְהוּא רֹצֶה מְאֹד בְּהַעֲלֵם (תניניא מט) ועל זה נאמר במדרש תנחומא, על הפסוק (תהלים לב): "הבוטח בה' חסד יסובבנו" - אפילו רשע הבוטח בה', חסד יסובבנו. כי זהו כלל בהנהגת הבורא, שמי שבוטח בו יתברך, הוא לא מאכזב אותו לעולם, ובלבד שיהיה זה בטחון אמיתי ואיתן. ולעומת זאת בספר המדות מובא, שהדאגה מפסיד הפרנסה. ופשוט הוא: אם עיקר הכלי לקבל פרנסה הוא הבטחון, אם כן, הדאגה, היא כל ההפך מזה, והיא שוברת את הכלי לקבל פרנסה.

הדאגה ליום המחר, מראה על חסרון אמונה, כמובא בגמרא: "ופסקו אנשי אמנה. אמר רבי יצחק: אלו בני אדם שהן מאמינים בהקב"ה; דתניא, רבי אליעזר הגדול אומר: כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר - אינו אלא מקטני אמנה" (סוטה מ"ח).

לכאורה, מדוע מי שיש לו פת בסלו ודואג מה יאכל למחר נקרא חסר אמונה? הלא זו דרך העולם, שלא לסמוך על הנס אלא להכין מבעוד מועד צידה גם ליום המחר? אלא, התיורן

פרשת השבוע "ויצא", מסופר על יעקב אבינו, שהלך במצוות אמו לחרן, לבית לבן אחיה, לקחת לו אשה מבנותיו, וכשהגיע לבאר המים ונפגש עם רחל, נשא קולו ובכה. על מה בכה? רש"י מביא שני פירושים, ואחד מהם הוא, שיעקב איבד את כל ממונו בדרך, על ידי מעשה שהיה, שאליפז, בנו של עשו רדף אחריו להורגו במצוות אביו, והסכים להחליף את הריגתו בלקיחת כל כספו, שהרי "עני חשוב כמת". ועתה, כשהגיע לבית לבן, בכה על כך שבא בידים ריקות. אמר לעצמו: אליעזר עבד אבי אבא, היו בידיו נזמים וצמידים ומגנות ואני אין בידי כלום?

המדרש דורש את הפסוקים: "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי. עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ", על עניין זה. שבתחלה חלשה דעתו של יעקב בראותו את עניו וזיונו, שבא לקחת לו אשה וידיו ריקות, ואפילו מתנה קטנה אין לו לתת, כמובא ברש"י הנ"ל. ועל זה אמר: "אשא עיני אל ההרים". אל תקרא "אל ההרים", אלא אל ההורים - שהסתכל על אברהם ויצחק ששלחו את אליעזר עם מתנות וכל טוב. "מאין יבוא עזרי"? שחלשה דעתו עליו, שהוא בא בידים ריקות. אבל מיד חיזק את עצמו: וכי אני מאבד את בטחוני בה'? חס ושלום: "עזרי מעם ה' עושה שמיים וארץ!"

יעקב אבינו הלך עם בטחון בה' עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ! מי שסומך על ה', יכול לסמוך עליו יתברך, בכל עניין ובכל מצב. כי שלא כמו כל שאר הדברים שדרך בני אדם לסמוך עליהם, שלפעמים אינם נמצאים, ה' תמיד נמצא. ועוד: הוא יתברך "עושה שמים וארץ" - כמו שברא את העולם יש מאין, בלי שיהיה שום נברא שישתדל ויעשה איזה מעשה, כך הוא יתברך יכול תמיד לעזור לאדם, בלי שום דרך הטבע, ובלי שום השתדלות מצד האדם.

עניין זה של בטחון בה', הוא נצרך מאוד לכל. כמו שכותב ה"חובות הלבבות" בהקדמה ל"שער הבטחון", שהבטחון בה', הוא הדבר הנצרך ביותר לאדם, כדי שתהיה לו מנוחת הנפש לעשות את שליחותו ותפקידו בעולם. ובמיוחד לאור המצב השורר עתה בעולם, שכולם עסוקים ומואגים מחמת "המשבר הכלכלי", ובאמת להרבה יהודים ברחבי העולם, יש קשיים גדולים ונסיגות בפרנסה: פיטורים, עסקים שנסגרים, הפסדים כספיים, ויש אנשים שמאבדים את כל הונם וכו' - לאור כל זה צריכים להתבונן ולהבין מהו המסר שמוסר לנו הבורא? המסר הוא אחד: יש להפסיק לסמוך על "אלילי כסף וזהב", וללמוד ללכת עם מדת הבטחון.

כי כל עניין הפרנסה של האדם תלוי אך ורק במדת הבטחון. כל אדם צריך שיהיה לו בטחון בה', שהוא הזן והמפרנס ואין בלתו. ולה' יתברך תמיד יש כסף. ב"בנק" של הקדוש ברוך הוא אין שום מיתון, והמניית שם רק עולות ועולות. אין שום חשש שה"בנק" של הקדוש ברוך הוא יפשוט רגל, כי "לי הכסף ולי הזהב נאום ה' צבאות" (תניי ב'), ורש"י על המקום מביא: "ובידי להביא לאשר חפצתי בו". לקדוש ברוך הוא יש אין סוף כסף, ושום "תנועה" של שוק ההון לא משפיעה על כך, ויכול הוא לתת פרנסה לכל מי שהוא חפץ בו.

לכן, כל אדם שמחזק את עצמו בבטחון ובאמונה, שהוא

הוא, שבדאי מי שמאמין שמה שיש לו היום בסלו, זה ה' שנתן לו, הוא לא דואג כלל מה יהיה מחר. והגמרא דברה על עצם הדאגה, ולא על ההשתדלות שיהיה לחם למחר. כי בודאי הוא מדרך העולם להכין גם למחר, אבל לא מתוך דאגה, אלא מתוך שכך היא דרך העולם, והאדם לא חייב לכתחילה להנהיג את עצמו בהנהגת בטחון כמו של הבעל שם טוב, שלא היה משאיר ממנו כלל מיום לחברו. לכן אדם כזה, גם אם הוא עושה השתדלות עדיין ברור לו: מי שנתן לי לאכול היום, אם הוא ירצה שגם מחר אני אחיה, הוא יתן לי מחר מה לאכול. מי שנותן חיים, נותן מזונות. ואם הוא לא ירצה שיהיה לי מה לאכול מחר, אז לא יעזור לי מה שאצבור ואשמור. אדם יכול שיהיו מחסנים מלאים במזון, ואם ה' ירצה שימות מרעב, הוא ימות מרעב ח"ו. וכן ההפך - מי ש'ה' רוצה שיחיה, יחיה אפילו בלי לאכול, כמו אליהו הנביא, שהלך ארבעים יום ולילה בלי לאכול, מכח אכילת אותה עוגת רציפים.

אבל כשדואג מה יאכל למחר, זו הוכחה, שהוא לא מאמין שמה שיש לו היום זה מה', אלא הוא חושב שהוא זה שהשיג את הלחם הזה, וממילא הוא דואג, איך ישיג אותו מחר. ובאמת אם הוא סומך על עצמו להשיג את הלחם, יש לו ויש לו על מה לדאוג, כי מי יודע אם יהיו לו הסבות והאפשרויות להביא פרנסה? אולי יהיה חולה ח"ו? ומה יעשה כשיזדקן? הלא גם על קרנות הפנסיה ראינו שאי אפשר לסמוך...

נמצא, שהדאגה על המחר, היא תוצאה מהכפירה של היום. והבטחון על המחר, הוא תוצאה מהאמונה של היום.

העיקר היוצא מכל זה הוא, שבכל הנסיגות הקשים שיש לאדם בפרנסה, ובפרט בימים אלו, שמי יודע מה ילד יום, אסור לאדם לפול לדאגות, אלא ההפך הגמור, צריך כל אדם לחזק בעצמו את מדת הבטחון, דהיינו ללמוד את מדת הבטחון בספר "בגן האושר", ולהתחנך ולבקש מה' שיזכה אותו למדת הבטחון, שפשוט יבטח בו בשלמות בכל ענייני פרנסתו. ויזכיר לעצמו תמיד את הפשט הפשוט למדת הבטחון: זה לא התפקיד שלי לפרנס את עצמי, זה התפקיד שלי ה'. התפקיד שלי הוא לעשות תשובה ולהתקרב לה'. אילו זה היה התפקיד שלי לפרנס, באמת היתה סבה לדאגה, כי יכולים מאוד להיות מצבים, שלא יהיה לי יכולת לפרנס את עצמי. אבל אם זה התפקיד של ה' לפרנס אותי, אזי אין שום דבר בעולם שיוכל למנוע את פרנסתי, כי ה' הוא בעל הבית של העולם, והוא כל יכול, והוא יכול לפרנס אותי בכל דרך שתהיה, ואפילו לשלוח לי "מן" עד פתח הבית.

וסיים בחיוך: אדם שחושב שהתפקיד שלו הוא לפרנס, נמצא הוא רוצה להחליף תפקידים עם הקדוש ברוך הוא, אם כן איזה תפקיד הוא רוצה שהקדוש ברוך הוא יעשה? שהקדוש ברוך הוא יעשה תשובה...!?

ה' יתברך יזכנו למדת הבטחון בשלמות, ונעבור את כל העולם הזה על כל משבריו וגליו בחיוך ובשמחה. אמן סלה.

בברכת שבת שלום ומבורך

elrac pif6

מאי חנוכה

בכ"ה בכסלו מתחילים שמונת ימי חנוכה.

בבית שני כשחלכו מלכי רשעה גזרו גזירות על ישראל ובטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ומצות ופשטו ידם בממונם ובבנותיהם ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות וטמאו הטהרות וצר להם לישראל מאד מפניהם ולחצום לחץ גדול עד שריחם עליהם ה' אלהי אבותינו והושיעו מידם והצילם וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום והושיעו ישראל מידם וחזרה מלכות ישראל יתר על מאתים שנה עד החורבן השני וכשגברו ישראל על אויביהם ואיבדום בכ"ה בכסלו היה ונכנסו להיכל ולא מצאו שמן טהור במקדש אלא כך אחד שהיה מונח בחותמו של כ"ג ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד ונעשה נס והדליקו ממנו נרות המערכה ח' ימים עד שכתשו זיתים והוציאו שמן טהור. ומפני זה התקינו חכמים שבאותו הדור שיהיו הימים האלו שתחלתן כ"ה בכסלו ימי שמחה והלל ומדליקין בהן הנרות בערב על פתחי הבתים בכל לילה לילה משמנות הלילות, להראות ובלגות הנס. והוא מצוה מדברגן כקריאת המגילה וימים אלו הן הנקראים חנוכה ר"ל חנו כ"ה שביום כ"ה חנו ישראל מאויביהם.

מצוה מן המובחר להדליק נרות חנוכה בשמן זית וזך ובפתילות של צמר גפן, מפני שאורם זך, והוא זכר לנו המנורה שהדליקוהו בשמן זית. אבל גם כל שאר השמנים והפתילות כשרים להדלקה. וכן כשר הנר שעושים משעוה, מחבל או מפרקי: הנר שנותן בו השמן והפתילה צריך שיהא מהודר, משל מתכת או משל זכוכית, מצוחצח ונקי. נר של חרס אינו כשר להדלקה אלא פעם אחת בעת שהוא חדש. הדליק בו פעם אחת, נעשה מאוס ואינו כשר להדלקה למחרת. (שו"ע ובמשנ"ב תר"ע)

לגלות אלוקותו בכל מציאות, ואפילו בזמני דין להפכם לרחמים, ועפ"ז יובן כי רחל ראתה שעדיין נמנע ממנה פרי בטן, ולכן אמרה ליעקב, שאולי זכויות תזכה לבנים, ומשום כך אמרה: "הבה לי בנים", ועפ"ז השיב לה יעקב: "התחת אלהי-ם אֶנֶכִּי היינו שלהפוך את מידת הדין המרומזת בשם: "אלוהי-ם" זוהי עבודתך, להפוך מידת דין לרחמים, וא"כ עליין עדיין להמתין ולהמתין מידת הדין בשלמותה, ולאחרי"כ תזכי לבנים, ובזה מדויק היטב שרחל נפקדה, רק לאחר שלא, הביאה את כל החלק שלה, משבטי י-ה ורחל לא הרהרה מדוע לא זוכה, והיא לא, ובמתנה ושתיקה זו הפכה מידת הדין לרחמים בשלמות, וזה אשר נאמר: "ויזכור אלוהי-ם את רחל, דייקא בשם שמסמל מידת דין, שאמר לה בזה שכעת ניתן לזכור לה את מעשיה הטובים, כי עמדה בנסיגה וזכתה להפוך את מידת הדין לרחמים, ואכן כשנושעה וזכתה לפרי בטן נושעה דייקא בשם שמסמל את מידת הדין היינו שהפכה את הדין לרחמים, וזה מה שפירש בחזקוני את הפס' "ויזכור אלהים את רחל וישמע אלהים" - אשריהם הצדיקים שהופכים מדת הדין למדת רחמים. (נתיבות דעת)

הרב יצחק. א.

מחנך בת"ת "שלוש בניין"

(לחיים)

ואולי אפשר גם לפרש שלכן ביקש יעקב אבינו "יהיה ה' לי לאלהי-ם" דהיינו שאזכה לכזו דרגת אמונה ששמו של ה' המסמל את מידת הדין, ושם אלוהי-ם המסמל את מידת הרחמים יהיה אצלי אחד, בבחי' ה' הוא האלוהי-ם..

אשריהם הצדיקים שהופכים את הדין לרחמים

"ויזכור אלהים את רחל וישמע אלהים ויפתח את רחמה" (בראשית ל כב) בפרשתנו מובא עניין לידת שבטי י-ה, ועל כך שלא ילדה ששה בנים ליעקב, ורחל קבלה בפני יעקב על אשר מנע אותה ה' מפרי בטן, כמו"ש: "ותפא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחיה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי... ויחור אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהי-ם אנכי אשר מנע ממך פרי בטן. ולאחרי"כ נאמר: "ויזכור אלהים את רחל וישמע אלהים ויפתח את רחמה" ופי' רש"י שזכר לה ה' את הסימנים, ועמדו בשאלה כל מפרשי המקרא, אם זכר לה ה' הסימנים לשם מה היה צריך להמתין עד עכשיו, וכי מה התחדש עתה?

ונראה לבאר בס"ד כי רחל מרמזת על העלאת מלכותו של השי"ת, פי' הדברים,

"ויפתח אלהים את רחמה" (בראשית ל כב) כח (ב)

אם האדם שפל בעיני עצמו, שהוא, "מוצב ארצה", אזי, "וראשו מגיע השמימה" - הריהו באמת גדול בשמים כפי שאומר הזהר הקדוש: (חלק א דף קכב), "מאן דאיהו זעיר איהו רב", וע"י שמקטין עצמו זוכה הוא ל, והנה ה' נצב עליו" - שתהא השכינה שרויה עליו כמאמר הכתוב: "כי כה אמר ר'ם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכנן ואת דכא ושל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדקאים". (אורח לחיים)

"ויזכור יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהי-ם עמדי..." (בראשית כח כ)

לכאורה צריך להבין מדוע ביקש יעקב אבינו בשם אלוהי-ם ששם זה כידוע מסמל את מידת הדין?

אלא, כיון שביקש יעקב אבינו ע"ה כי יזכה למדרגת צדקות כזו, שפרנסתו תהיה מגעת לו בדיון ולא בצדקה. כפי שפירשו חז"ל (ברכות ז) את הפסוק בישעיה מו' "שמעו אלי אבירי לב החרוקים מצדקה" - אלה הצדיקים שכל העולם ניזון בצדקה (ברחמים) והם ניזונים בזרוע" (אורח

חנן
לער

הילד נכשל, אך אינו כישלון!

בשבוע שעבר דיברנו, שאל להם להורים לקחת את כישלון הילד באופן אישי כאילו היה זה כישלונם, במידה ואכן אין להם צד בעניין. למשל, הילד מתעצל ללמוד בכיתה, אינו חוזר על החומר לפני מבחנים וכתוצאה מזה הוא מקבל ציון נמוך. כמובן שאל לנו לכעוס ולהתרגז על עצמנו, שהרי אנחנו היינו בסדר, והילד נכשל במתכוון.

מדובר כמובן בילד בוגר המבין את מצבו ולא בילד בכיתה א' או ב'. וגם בילד בכיתה ה' הגורם מכאון לכישלונם, בפירוש אסור לנו לתת לו להמשיך להתדרדר מבלי להתערב, רק הכוונה היא שעלינו לפתור ביחד איתו את הבעיה בנחת וביישוב דעת ולא מעמדת לחץ של הורים פגועים הרוצים לראות תוצאות חיוביות מיידיות או ח"ו כהורים פגועים הפועלים מתוך מניעים פסולים של נקמה על הפגיעה בהם וכדו'.

פעמים רבות אנחנו לא בודקים מדוע הילד נכשל, מה הסיבה לאי התקדמותו בלימודים ואנו גוערים בו או מתעלמים ממצוקתו. כהורים אחראיים מוטל עלינו לבדוק היטב ולעשות הפרדה בין קושי אויביקטבי בלימודים לבין חוסר מוטיבציה. קושי סובייקטיבי עלול להופיע מסיבות כמו - חוסר בשלות או לקויות למידה ובמקרה כזה כדאי לגשת לאבחון מקצועי. בהיגשים נמוכים הנובעים מחוסר רצון או מוטיבציה כדאי לטפל באמצעות שיחות עם הילד, או לגשת לייעוץ עם אבחון מקדים אצל איש מקצוע.

בקיצור! הילד הביא ציון נמוך במבחן או תעודה מאכזבת. מה עושים? ובעיקר מה לא עושים?

כמובן כלפי עצמנו - שותים כוס מים ונרגעים. ציון נמוך ואפילו נמוך מאוד, אינו עושה את הילד שלנו לכישלון. גם לילדים (לא רק לנו) מותר לטעות ואפילו להתעצל. אבל הציון הנמוך עושה לנו בושות? נכון, יש לנו בעיה וצריך לפתור אותה, אבל עם מחשבה ונחת - בל נשכח הילד נכשל - הוא בפירוש אינו כישלון!!! ולכן חשוב מאוד להימנע מביקורת, שיפוט ואשמה. מסרים כאלה מופיעים במשפטים כמו: "אתה רואה, שוב נכשלת", "אמרתי לך ש...", "ידעתי ש...". "לא הקשבת לי", "תמיד אתה חייב ל...", משפטים כאלה לכאורה - מחזקים את ההורה, אך בפירוש, מחלישים את הילד ופוגעים בתחושת הערך העצמי שלו ובסיכוייו להצלחה בעתיד.

חשוב מאוד להימנע מהבעת כעס ורגשות קשים, שלא יועילו לילד, יגרמו לו לחוש לא נאהב, יעוררו את היחסים עמו, ובסופו

של דבר לא ייתנו בידו כלים להתמודד באופן מושכל עם הכישלון הזמני.

מה כן עושים? עורכים שיחה על המבחן או על התעודה שבה שואלים את הילד לדעתו, באופן ענייני: "מה אתה חושב על המבחן או התעודה שלך?". "איך אתה מרגיש עם הציונים?", "מה אתה מתכוון לעשות בנוגע לכך?". בכך נותנים את האחריות לילד, ומעבירים לו מסר מעצים שבידו היכולת לבצע שינוי. בודקים עם הילד מה הם לדעתו הקשיים שלו. כדאי להבין יחד האם מדובר בחוסר השקעה, בקושי ביחסים עם המורה או בבטיה הדורשת אבחון וטיפול מקצועי.

במיעים אופטימיות ואמון ביכולותיו של הילד, למשל "אני בטוח שבע"ה תקצליח", "אני מרגיש שאתה יכול", "אני מאמין שתתגבר על הקשיים, אני תמיד אעזור לך אם תבקש". "בא נתפלל ביחד על זה".

כלל חשוב הוא להתחיל את השיחה במתן חיזוקים, גם אם נושאי השיחה לא נעימים. יש להקפיד שהחיזוקים יהיו "אמיתיים" - כלומר יינתנו בנושאים שבהם הילד באמת מצליח. למשל, ניתן להתייחס למקצועות שבהם הילד, כן הגיע להישגים, או להצלחות בתחומים אחרים כמו וותרנות או זריזות. כדאי לזכור: הניסיה שלנו, היא בדרך כלל להדגיש כישלונות ולהתעלם מהישגים ועל כך עלינו לעבוד באופן אישי.

כלל חשוב וחיוני בחינוך ילדים אומר: "הילד נכשל? זה לא סוף העולם, תמיד אפשר לפתוח דף חדש" כמו כן חובה עלינו להפריד בין הישגים לימודיים לבין הרגשות שלנו ההורים כלפי הילד, דווקא בשעת משבר וכישלון, מוטל עלינו להראות לילד עד כמה אנחנו תומכים בו ומבינים אותו ואדרבה הוא ילדנו בכל מצב. מו"ר הרב שלום ארוש שליט"א תמיד אומר: "לגעה לא תקרב ותעזר אף פעם. ובדורנו צריך לקיים את דברי רביה"ק וללכת רק עם התורה של אדמרה (ליקוטי מוהר"ן סימן רפ"ב) אם נגיש לילד מנקודת הצלחה שלו ונראה לו עד כמה הוא טוב ומצליח (כמובן לא לשקר - הוא הרי יודע את האמת) נמצא בו נקודות חיוביות ונעזור לו לקום, לבסוף אם נהיה סבלניים ונתפלל עליו - הוא יצליח. או כמו שהמפקח בת"ת שלנו, הרב רחמים רם שליט"א אומר: "הילד עד היום היה רגיל לחוות כל הזמן כישלונות, תמיד באו אליו בגישה של מה לא בסדר. הוא אינו מכיר את עצמו בצד החיובי ולכן הוא ממשיך להתדרדר. אבל תפקידנו הוא לקרב ולא ח"ו לרחק. וכמו שאמר רביה"ק "וכי מלאכה היא לרחק?" לכן עלינו, קודם להרים את הילד

שנכשל. נבנה לילד בנק של הצלחות! נראה לו במה הוא טוב. משפטים חיוביים מראים לילד עד כמה הוא מצליח והוא לבד

כבר יבין שלהיות עצלן - זה לא מתאים לו. חז"ל לימדו אותנו: "אהוב את הבריות ומקרבן לתורה" ולכן השיטה הנכונה היא רק באמצעות משפטים מעודדים כמו "אתה הילד שלי ואני תמיד אוהב אותך". "זו רק נפילה זמנית, נתפלל לה" והוא יעזור לך להתקדם". "יש לך יכולות נפלאות, אני בטוח שבע"ה תהיה חרוץ הכיתה" וכדו'

כ"כ עלינו שוב לזכור שנמנעים מהשוואות עם ילדים אחרים (אחים או חברים) ומאמירות מדכאות, המעוררות תחושת כשלון וייאוש - כמו "תראה אני דני תמיד מקבל טוב מאוד בחשבון", או "למה אתה לא יכול להיות כמו אח שלך?". בחיובים יחד עם הילד על תוכנית פעולה: ששיותם שהילד לוקח על עצמו כמו ניהול מחברות מסודרות, הכנת שיעורי בית בשעה קבועה, קריאת מספר עמודים בספר מדי יום ועוד.

הילד צריך להיות אחראי על ביצוע התוכנית, כשהורה מעורב ושותף רגשית אך לא מתערב בביצוע המטלות, אלא אם התבקש. כך, למשל הוא נמנע מלהטריד את הילד: "נו מה קורה? האם כבר הכנת שיעוריך?" או "כבר לילה, מתי תשב ללמוד למבחן", אלא משוחח איתו בנחת ובכובד על נושא השיעורים ("אהבת את הסיפור?", איזה סוף היית ממציא?" "האם הבנת את החומר שלמדת למבחן?").

מגדירים עם הילד מה ייחשב מבחינתו להצלחה. יש לאמוד את הצלחה ביחס למצבו הנוכחי בלימודים. למשל: ילד שקיבל "בלתי מספיק", הציון "כמעט טוב" יהווה עבורו הצלחה. בודקים עם הילד אם הוא זקוק לדעתו לשיעורים פרטיים במקצוע מסוים. אם כן, שעת לימוד פעמיים, שלוש בשבוע אחר הצהריים היא הזדמנות מצוינת להדביק את הפער.

נקודה חשובה מאוד שיש לתת עליה את הדעת היא: שמעודדים את הילד על תהליך הלמידה ולא על התוצאות (ההישגים), באמצעות משפטים כמו "אני מאוד מעריך את ההשקעה שלך בהכנת שיעורי הבית היום. ראיתי שישבת יפה ושיית מרוכז מאוד. זה עשה לי הרבה נחת", "אני שמח לראות שתלכת את עצמך בלימודים", "אני מאמין שאתה בע"ה בדרך הנכונה". לסיכום: כישלון אינו סוף העולם. תמיד אפשר לפתור דף חדש. מירידות אפשר לעלות ואפילו לעלות גבוה-רק זכרו את המתכון-תפילה חום ואהבה. בהצלחה!

נקודת אור!!!

"ויקח מאבני המקום וישם מראשיתו"

בינו אמר על עצמו שהיה רגיל להתחיל בכל פעם מחדש דהינו כשנפל ממדרגתו לפעמים לא היה מיאש עצמו בשביל זה רק אמר שיתחיל מחדש כאלו לא התחיל עדן כלל לכנס בעבודתו יתברך רק עתה הוא מתחיל מחדש. וכן בכל פעם ופעם תמיד היה רגיל להתחיל מחדש, והיה לו כמה התחלות ביום אחד, שגם ביום אחד לפעמים נפל מעבודתו והיה מתחיל מחדש וכן כמה פעמים ביום אחד (שבחי הר"ן ו) ואלולא הם לא היה לו כוח להמשיך לעבוד את ה' כראוי.

ויסוד חשוב זה נצור לאנשים פשוטים כמונו על אחת כמה וכמה, ובפרט בדורנו שהיצר הרע מתגבר ומתחדש עלינו בכל מיני תחבולות, ועלינו לדעת לא ליפול ברשתו וזה נעשה על ידי העצה הנפלאה של רבינו הקדוש שהיא נקראת בשם "התחלה חדשה", אך גבר כוח היצר בדורנו עד כדי כך שהחליש אותנו מהאמונה שיש בכוחה של התחלה חדשה לחזקנו ולעודדנו להמשיך בעבודתנו, ומשום כך זקוקים אנו לנקודת אור שממנה נתחיל לחיות מחדש, ונאמין שאנו שווים ולא ניפול ברשתו של היצר הרע שאומר לנו בכל פעם מחדש הבט ושא עיני כמה רחוק אתה ומה בכך שתתחיל מחדש והרי אתה התנסתה בזאת שוב ושוב" וא"כ יועיל לך עצה זו, והיא כבר לא שייכת לך ולכמוך!!

ועל טענה זו של היצר צריך האדם להתאמץ ולמצוא בעצמו ולו אפילו נקודה אחת שהיא טובה, וישמח בה ויאמין שהנה הוא כן מסוגל, ולא יביט על העבר, אלא ימשיך להגדיל ולהגביר את הטוב שבו, ועל ידי זה הוא יצח את היצר הרע, וזהו הרמז הגדול שלומדים אנו בפרשתנו על יציאת יעקב מבאר שבע והגענו ללבן הארמי, כמו שכתוב בפסוק: "ויצא יעקב מבאר שבע ויילך חרנה... ויפגע במקום ויגל שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשיתו וישכב במקום ההוא", וניתן לבאר את פסוק זה בדרך דרש והוא חיזוק גדול לעבודת ה' לכל יהודי באשר הוא, וזה פירושו: "ויצא יעקב מבאר שבע", יעקב הינו כל יהודי ויהודי, ולפעמים גובר עליו יצרו ומוציאו מבאר שבע היינו ממעיינות התורה ומוליכו חרנה היינו למקומות אפלים שאין בהם רוח של תורה ותפילה, ולא רק זה אלא היצה"ר דואג שגם כאשר אדם זה ירצה לקום מנפילתו אזי הוא יקשה עליו ויעצור בעדו, וזה אשר כתוב "ויפגע במקום" היינו בעבודת השי"ת, שאינו רואה התקדמות וזיק של תקוה להתחזקות, אלא אדרבא כתוצאה מכך הוא נופל לתרדמה יותר חזקה.

וזה מה שנאמר "ויגל שם" שנחשך ממנו אור השכל ואור התורה ואור התפילה שהם בחינת השמש, וזה אשר כתוב "כי בא השמש", היינו שקיעת השמש, ואדם זה אשר היצה"ר וחילוליו נלחמים בו מכל עבר וע"י כך נופל הוא מדחי אל דחי ולבו נשבר בקרבו ואינו יודע מה הוא מקור חיזוקו ומניין ישאב את הכח להמשיך. **על זאת באה התורה הק' ומרמזת לנו "ויקח מאבני המקום" אבני המקום הם התורה והמצוות והנקודות הטובות שזכה לעשות בעבר ולהתחזק בהם ולהשימם "מראשיתו", היינו להחשיבם ולהשימם בראש וע"י כך יזכה הוא ל"וישכב במקום ההוא" היינו לחזור וללון בעומקה של תורה ועבודת השי"ת, ומי שעושה כן מובטח לו שמכמה אבנים קטנות יבנה מצבה לדורות והיא תהיה לנקודת אור לו ולבניו אחריו עד עולם אכ"ר.**

סיפור לשולחן שבת

קרב משפחה גדולה ורוממה
אביחצירה, אשר העמידה דורות של צדיקי עולם שרפי מעלה, שדבוקים היו בקדושת בריך הוא ושכינתה וכלולים בהם כל מעלות טובות ודרכי החסידות, נשתמר מקום מיוחד לבן הדור השלישי של מרן אביר יעקב זיע"א, הלוא הוא מרן אדמו"ר רבי דוד אביחצירה הי"ד זיע"א, שבחינו כונה "בבא דו" ולאחר פטירתו הוכתר בתואר "עטרת ראשנו". ובהגיענו לציון יום השנה של אדונו מרינו ורבינו עטרת ראשנו "רבי דוד אביחצירה" הי"ד נתמלא לבנו פחד ורעדה לכתוב על צדיק קדוש ונורא זה, ורק למען ידע דור אחרון ויכירו תפארת הנהגתו הרוממה בחיי חיותו, ואופן מסירות נפשו לכפרת והצלת בני עדתו הננו נאלצים לשנס מותניים ולברור מילותינו ולספר על דמות רבת הוד והתעלומה של "עטרת ראשנו" בידיעה ברורה, כי הנסתר רב על הגלוי עשרות מונים.

***

שנת תרע"ז, מלחמה עקובה מדם בין חיל צרפת ובין מרוקו כבש צבא צרפת את מרכז מרוקו. הכיבוש הגיע גם לעיר תפילאלת, בעוד הצרפתים מנסים לבסס את מעמדם ושלטונם בתפילאלת התארגנו הערבים הקנאים לדתם והדפו בחרוף נפש מתוך אבדות קשות את האויב הצרפתי אל מחוץ לארצם. את המרד הנהיג רשע עריץ בשם מולאי מוחמד בן קאסם, ימ"ש שר"י, שהכריז עצמו כ"שאהיד" (קדוש) והלהיב את בני עמו לגאול את אדמתם מידי הכופרים. במאמצים מרובים הצליחו לכבוש את מחוז תפילאלת וקבעו את בירתם בריסאני, מקום מושבם של משפחת אביחצירה. ובימים אלו רבינו דוד אביחצירה יושב על כס הנהגה. אותו מוחמד ביסס את שלטונו על אכזריות ועריצות בגזרו גזרות שונות ומשונות, וכמובן הקרבן ששילם את מחיר עריצותו היו לא אחרים מאשר היהודים שבמחוז תפילאלת.

***

שנת תר"פ בפתח, מיד לאחר החגים הכביד העריץ - מוחמד את גזרותיו על יהודי העיר, באשמת בגידה וקשר עם האויב, וכל מי שנאשם בכך הוצא להורג במיתות משונות במרכז העיר למען ישמעו ויראו. וכראות העריץ - מוחמד, שלא יוכל לשבור את רוחם של היהודים עד כדי התמוטטות חיי הקהילה, כינס את כל חבר מרעיו, וסגל יועציו, כדי שאלו ישיאו לו פתרון, על מנת לגמור אחת ולתמיד עם הנגע הממאיר, - הלא הוא העם היהודי. הגזרה אשר יצא היא להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים הדרים

קרבן ציבור

לפנוד ומאזהילולאר' דוד אביחצירה - העטרת ראשית זיע"א

לי"ד כסלו.

האכזר מולאי מוחמד שר"י. משהגיע האכזר עם חיוך סדיסטי ואכזר, פנה ושאל לראשי הקהילה היכן רבם, ומשנענה שאף יהודי לא יהיו להפריעו מלמודו, שיגר הוא פלוגת חיילים על מנת להביאו. כשהופיעו בביתו מצאוהו עוסק במשנה: "עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות" הובא הצדיק הקדוש לפני אותו רשע, ועיני כל העדה נשואות אליו לראות מה יעשה, ומה יעשה לו. וכשראה הרשע את דמות רבת ההוד של הצדיק, בערה בו חמתו עד להשחית. ושאלו: מה הניא אותך להתקשר בקשר עם המורדים הצרפתים? נענה רבינו בנחת: "חלילה לי". ברור שהצורך לא קיבל את דבריו ועל אתר נתן פקודה להוציאו להורג יחד עם שני עשירי העיר, ה"ה רבי יצחק בן שמחון הי"ד ובנו רבי דוד הי"ד.

מיד נטלו קלגסי המורדים את רבינו ואת שני העשירים תחת ידיהם האכזריות, והובילו למקום שעמדו להוציאם להורג.

מהשמים הכניסו בראש כמה מיועצי המושל העריץ שיוותר על הריגת היהודים כולם מאחר והינו הורג את רבם ששקול כנגד כל בני דורו, ועשירי הקהילה. ומה גם שבמותם תאבד האפשרות להמשיך ולחלוב את ממון היהודים. ואכן נכנסו דבריו באזני הצורך תמורת תשלום קנס הגון שהוטל על הקהילה כולה.

השעה שעת "רעוא דרעיון" - השעה שבה הסתלקו לשמי מרומים שלושת הרועים הגדולים, יוסף הצדיק, משה רבינו ודוד המלך ע"ה. ובאותו שעה ממש הובל מרן עטרת ראשית זיע"א אל מותו והוא כפרת ישראל וקרבן הציבור כולו.

למרות שכבר הורשו היהודים ללכת לבתיהם, איש מהם לא היה יכול להניע עצמו ממקומו. מכסומרים ניצבו היהודים והביטו בעיניים קרועות בדמותו של רבינו ההולכת ומתרחקת מהם ומתקרבת לקצה הכיכר. אשר שם חכתה לו מיתה משונה מאוד בה בחר הרשע.

בחצר המפקדה הוצב תותח ועל לועו הציבו את גופו הקדוש של רבינו. ביריית פגז הפרידו את נשמתו הסתורה מגופו שהיה טהור כנשמתו ממש.

נכדת דודו של רבינו, הרבנית לאלא חנה תחי' הייתה מאלו שחזו בהריגתו הנוראית של רבינו. מעדותה נרשם, שעם השמע קול יריית הפגז שהרג את רבינו ושני הקדושים, נראו שלוש יונות צחורות כשלג מתוך לוע התותח.

המשך בעמוד 4

בית אחד שהיה בו תמיד מריבות מסתכל
הבעל מחלון ביתו ורואה
שמוציאים את גופת שכנו באלונקה
ואישתו הולכת מאחוריו וצועקת:
"למה אתה משאיר אותנו לבד ...
הולך למקום בלי אור, בלי חום,
בלי אהבה."
מסתובב הבעל מבית המריבה מהר
לאישתו וצועק לה: "תסגרי מהר
את האור ואת הדלת. רוצים להכניס
לבית שלנו גופה."

חדש במדפי צבא הפצה לישראל

דיסקים חדשים ומחזקים עד מאוד מאת מו"ר שליט"א,

מודים אנחנו לפניך באנגלית.

עכשיו בחדר ההפצה

או באתר ברסלב ישראל....

עכשיו באתר ברסלב ישראל

כל סוגי המוזיקה היהודית, על כל גווניו,

תשמישי קדושה, ועוד המון מוצרי

יהדות....

WWW.BRESLEV.CO.IL

לשילב בגן האמונה

שיעורי מורה בשבוע הבעל"ט.

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'
יהוד	גבעת מרדכי	חולון	י-ם	חולון

לברור כתובת השיעור חייג: 02-5812210

זמנים | פרשת ויצא תשס"ט

י-ם	ת"א	חיפה	בא"ש
כניסה	16:00	16:14	16:03
יציאה	17:15	17:16	17:14
נר"ת:	17:53	17:49	17:53

הפטרה: ספ' זעמי תלואים למשבת"י (הושע י"א ז)
אשכ' זיכרון יעקב שדה ארם (הושע י"ב ג')

תפילות

המתפלל על חברו עונה תחילה.

נא להתפלל לרפואת

ליאור נחמן בן שולמית,

מו"ר הרב שלום בן ימנה שליט"א

הרב אליעזר בן עטיה שליט"א

הרב מרדכי אליהו צמח בן מזל טוב

להצלחת ולרפואת כל הצדיקים שבדור.

שמואל אייזיק זקניהו בן תהילה,

זב"ק: יוסף בן ויקי זוגי יפה ברכה בת תמר ולהבדיל לע"י

לע"י דודני יקיר חי אמנו בן רבקה נעומי ז"ל

לע"י מרת ימנה בת אסתר, ז"ל תנצב"ה

העלון יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 13 ירושלים
טל' 02-5812210 פקס 02-5826205
052-7680002 ת.ד. 57669 י-ם
להצטרפות לקבלה בדוא"ל חנים, כתבו לנו
alonchut@gmail.com

על ביאור שני הפרקים הראשונים של מסכת יבמות ארכה כשנתיים. בסופו של דבר חיבר ביאור רק על מספר מסכתות (ולא על כל הש"ס כמו שחשב בתחילה) פירושו (המלקט דברי כל הפוסקים עד ימיו ודן בדבריהם) נחשב בין הספרים העיוניים בלימוד התלמוד וכולל הערות וביאורים שלו מלבד ליקוט המפרשים. בנוסף ליש"ש, חיבר המהרש"ל הגהות וביאורים על התלמוד הבבלי המודפסות ברוב המהדורות מתחת לפירוש המהרש"א הגהות וביאורים אלו נקראים חכמת שלמה. ההגהות מופיעות גם על דף הגמרא עצמו שם הן מכונות רש"ל.

מתלמידיו
ר' אליהו בעל שם, השל"ה, בעל "משאת בנימין" ובעל "עוללות אפרים", ומגדולי תלמידיו מהרש"ל ר' חיים (אח המהר"ל), הרב מטה משה, ושמועתי שלמד חכמת האמת עם הרב מהר"ר ישראל סרוק תלמיד רבינו האר"י זצ"ל קרובו. (שם הגדולים - ח' גדולים - מע' ש' או' מו)

ספריו
יס של שלמה - על מסכתות ביצה, בבא קמא, חולין, גיטין, קידושין, יבמות, כתובות איסור והיתר - שו"ת מהרש"ל - שו"ת חכמת שלמה הגהות על הש"ס ס' חכמת שלמה הגהות על י"ט מסכתות. ס' עטרת שלמה והוא פירוש על ספר שערי דודא וגם פירוש על הסמ"ג.

תחת בית מדרשו היה חנות ובו אדם פשוט ור' אברהם שמו, באחד הלילות שמע המהרש"ל שר' אברהם מתעמק באחד מהסוגיות הקשות שבש"ס ועקב כך שלח אליו שאלה בש"ס. אך ר' אברהם השיבו שאינו יודע ללמוד והרי הוא עם הארץ גמור לאחר שהפציר בו המהרש"ל השיבו על השאלה והתחנן לפני הרב שישאר הדבר בסוד. השניים המשיכו להתפלל לאורך זמן ולפני שהמהרש"ל הסתלק בשנת ה'של"ג ציווה לקהל למנות את ר' אברהם לרב.

המהרש"ל נתבקש בישיבה של מעלה ב"ב כסלו שנת של"ג ומנוחתו כבוד בעיר לובלין. זכותו תהא מגן וציונה עליונו אכ"ר.

תולדותיו
המהרש"ל זצ"ל נולד בשנת ה'רע"א בעיר בריסק, חי בזמן של מורן רבי יוסף קארו ור' משה איסרליש-הרמ"א זצ"ל. בצעירותו התגורר ולמד בעיר פוזנא ובגיל 25 חזר לעיר הולדתו בריסק ושם נשא לאישה את בתו של ר' קלמן שהיה ראש מתיבתא בעיר אוסטראה ומילא את מקומו לאחר שחותנו עבר לבריסק. חותנו, ר' קלונימוס התפרסם כבעל מופת כאשר התפלל לה' ונער שהרגו בכדי להעליל על היהודים, פתח את פיו וסיפר מי הרגו.

המהרש"ל יסד ישיבה גדולה, אליה נהרו רבים ומהם יצאו גדולי ישראל. בשנת ה'שי"ג מונה כאב"ד ור"מ בלובלין. לפני כניסתו לבית הדין להורות, היה מגיע אליו מוכיח מיוחד שהטיף לו מוסר ומזכיר לו את גודל האחריות המוטלת עליו כרב ואב בית דין, כל אותה עת פני המהרש"ל היו כבושות בקרקע, ישב והאזין למוכיחו בהכנעה.

מהר"ר שלמה לוריא - היה מגזע רש"י שיצא מהתנא 'יוחנן הסנדלר דור רביעי לרבן גמליאל הזקן. (שו"ת מהרש"ל)
המהרש"ל היה גאון ומעמיק, קדוש וטהור, בעל רוח הקודש. שנה ודף את החנפים והצבועים, התנגד בחריפות ללימוד הפילוסופיה, יומם ולילה עסק בלימוד התורה - כשישב לחבר את הספר חכמת שלמה על הש"ס. נס נעשה לו בלילה אחד שלא היה לו להדליק כי אם נר קטן לשעור שעה והיה לומד ומשכיה שמעתתא כמה שעות ונר"ו יאיר משיך נהריה עידן ועידנין. והוא הדבר יטמון ברמ"ז בהקדמת יס של שלמה שהראו לו מן השמים ברג מצווה.

הרב להתכתב עם ר' משה איסרליש (הרמ"א) זצ"ל למרות שחלק עליו בהרבה עניינים, אך מאהבתו אליו הבטיחו שיגנוז את מכתביו כתשמישי קדושה.

משנתו וכתביו
המהרש"ל היה מגדולי הפוסקים האחרונים באשכנז. חיבר ביאור על התלמוד בשם "יס של שלמה חיבורו "יס של שלמה" תחילתו בניסיון ליצור מאסף של כל דברי הפוסקים עד ימיו על התלמוד. המהרש"ל חזר בו מכונתו הראשונה לאחר שמלאכתו

מכתבים למערכת

בס"ד להעלות ל 700 ש. כמו שכתב הרב בספר "בגן האמונה" שזה הדון לקיים בהידור מצוות "בכל מאוודך". מעבד לזה שלחתי מכתב זה כדי לחזקם וליישר כוחכם על פעלכם למען עם ישראל, וגדול שכרם מן השמים, ואשרי שזכיתי ליטול חלק פעיל עם הישיבה הקדושה שלכם בהפצת דברי רבינו בעולם, וקירוב רחוקים לאבינו שבשמים.

ויהי רצון שיתקיים בכם המאמר "כל מי שעוסקים בצרכי ציבור באמונה, הקב"ה ישלם שכרם" וכל שכן שמקריבים את ישראל לאביהם שבשמים. בהוקרה רבה... (השם שמו במערכת)

לי ברכה, והצדקה לא גורעת לי מהמשכורת הקטנה והמעטה שלי. התחלתי ב1000 ש, ועליתי עוד ועוד מידי כמה חדשים. ועתה, החלטתי

האם גם אתה רוצה שותפות?

בידן האפשרות!!

שותף פעיל במפעל אדיר זה וליטול חלק בהחזקת המוסדות, לקחת חלק בעולם הזה ובבא ולראות ברכה והצלחה. הרם תרומתך עוד היום ותזכה בכל הברכות.

✳ למוסד סעיף 46 לפקודת מס הכנסה התקשר לטל': 02-5812210 ותזכו למצוינות רבות

לכבוד מוסדות "חוט של חסד" שלום וברכה!
שמי ... (שמו במערכת) בשנה האחרונה זכיתי להפיץ את ספריו של כבוד הרב שלום ארוש שליט"א, ברחובות והסביבה, והקמתי קון הפצה-מעין שלוחה של הישיבה. והכל למטרת קירוב רחוקים וזיכוי הרבים.

בנוסף לכן זכיתי להיות שותף למפעל האדיר "חוט של חסד" ויש לי הו"ק, תרומה חדשית לישיבה הקדושה, ובנושא זה אני פונה אליכם להגדיל את הסכום ל700 ש בחסדי היתרון. וזה לא בגלל שהתעשרתי, אלא בגלל שמאז שהתחלתי לתרום לכם אני רואה ניסים ונפלאות ויש

⇒ המשך מעמוד 3

הקיבורת, אלא זה בא לו על כך שבאחד הימים כשהניח תפילין של יד שכח הוא לכוון כוונה אחת מן הכוונות. מה נדבר ומה נצטדק והאלוהים עשה, מה אענה ומה אעידה והוא העד והוא הדין והדין דין אמת.

זכות תורתו ומעשיו הקדושים יהיו לזכות ולמליץ יושר עליו ועל כלל ישראל אכ"ר.

ישראל בעיניים דומעות (בסתר) הובא רבינו למנוחת עולמים בעיר תאפיללת. *** נכד אחיו שידל"ח אדמו"ר רבי דוד חי אביחי צירא שליט"א סיפר, כי למרות יריית הפגז נשאר גופו שלם למעט עצם הקיבורת שנשמטה ממקומה. באותו לילה נגלה רבינו לאחיו הבבא סאלי צוק"ל, ואמר לו כי לא בחינם נשמטה עצם

אבל בכך לא נרגע הרשע, אף גזר הוא שלא להזיל דמעה, ואכן אחד מיהודי העירה אשר לא יכל לכבוש את צערו בלבו הזיל דמעה, ובמקום הוצא להורג. עם זאת השבת רצו בני הקהילה להביא את גופו הקדוש של רבינו לקבורה אך נתקלו בסירוב מצד הצורך, אך לאחר ממון רב שהזילו לכיסם הצליחו הם לשחררו על מנת להביאו לקבר